

мето отъ 5. XI. 1856 г. до 3. VII. 1873 г., който препечатваме. Като учителъ и свещеникъ, той е вземалъ активно участие въ борбитѣ на Севлиевци противъ Търновския грѣцки владика и противъ Цариградската Патриаршия. Повечето отъ протеститѣ, петициитѣ и допискитѣ по църковния въпросъ и училищното дѣло сж изработвани отъ него. Съ право той минава за четвърти севлиевски възрожденецъ и народенъ будителъ.

Презъ тази епоха севлиевци застанаха на първо мѣсто въ голѣмата борба противъ грѣцкото иго и за независима българска църква, което е видно отъ изнесенитѣ документи. За това участие на севлиевци много сж помогнали Петко Р. Славейковъ — севлиевски представителъ и Хаджи Ангелъ, който е бивалъ въ Цариградъ по случай печатането на своята „Псалтикия“.

Презъ 70-тѣ години на миналия вѣкъ севлиевци бѣха въ първитѣ редове на революционното ни народно движение за извоюване българска свобода и независимостъ. Севлиевци обявиха първомайското въстание презъ 1876 година, което се ознаменува съ 10 дневната Новоселска обявена република и свърши съ 8-гѣ бѣсилки на срѣдъ площада въ гр. Севлиево, начело съ Ст. Пешевъ и Йонко Карабозчето. Ф. Каницъ пише: „Севлиевското християнско население бѣше отколе привързано къмъ свободолюбивото течение...“

Въ една дописка до „Цариградски вестникъ“ въ турско време — 1861 г. се казва: „Севлиевцѣи сж нѣкакъ сабуденички отъ сѣка странж...“ Малцина сж допускали и сж знаели, че въ робско време, въ епохата на възраждането, Севлиево да е играло нѣкаква национална роля и севлиевци да сж били съзнателни и будни къмъ родъ и вѣра и да изпълнятъ достойно патриотическия си дългъ. Нашитѣ дѣди положили доста грижи, дадоха доста жертви не само за въздигането на градъ Севлиево, но и за възтържествуване на националната ни кауза. Измежду тѣхъ се явиха възрожденици и народни будители, които младото поколѣние трѣбва да познава, да следва тѣхнитѣ примѣрни и родолюбиви дѣла.

Следъ освобождението започва новъ животъ въ Севлиево, стремежъ къмъ по-висше образование, къмъ просвѣта и култура. Явиха се млади общественици съ напредничави идеи, съ желанія за участие въ общото преуспяване на града и на новата ни държава. По-даровититѣ и призвани севлиевци напускатъ родния си градъ и въ други мѣста, както и въ София, тѣ се проявяватъ като учени, общественици, държавници, като идеолози на обществени и професионални движения, като ръководители и основатели на културни и благотворителни дружества и институти. Голѣма частъ отъ тия видни севлиевци произхождатъ отъ слаби и бедни семейства.